

M'agrada ensenyar

Fa trenta anys que em dedico a la docència. Per descomptat, he comès errors, sovint he hagut de corregir idees preconcebudes i m'he hagut d'adaptar a la realitat que m'he trobat a l'aula. Intento no ser curt de mires, fer la feina amb entusiasme, i considero que, d'allò que faig, el que més m'agrada és entrar a classe i interactuar amb els alumnes. Digueu-me romàntic o idealista, però soc dels qui pensen que el millor mètode per ensenyar (i, fins i tot, per educar) és l'entusiasme, la passió per transmetre coneixements i l'empatia envers l'infant o, en el meu cas, l'adolescent. És per això que tant em pot convèncer de la seva manera de treballar, d'una banda, un defensor de les noves metodologies centrades en el benestar emocional de l'alumne, com, d'altra banda, l'Antoni Dalmases quan, fa uns anys, defensava el valor de les «vilipendiades i anatemitzades» classes magistrals. Qualsevol mestre o professor que es dediqui al seu ofici amb entusiasme, passió i empatia té arguments de pes per justificar la seva feina i estic convençut que pot tenir raó, tant si es dedica a fer projectes i fomentar el treball cooperatiu, com si manté els alumnes embadalits amb sucoses, amenes i interessants classes magistrals (avui dia estigmatitzades fins i tot a la universitat). Perquè,

com diu Gregorio Luri, és millor un bon mestre que un bon mètode. És millor, doncs, un mestre entusiasta –un bon mestre– amb un mètode clàssic, que no pas un mestre desmotivats –un mal mestre– amb un mètode modern.

No seré pas jo qui llenci abrandades diatribes en contra de les modernes tendències pedagògiques que defensen, impulsen i pretenen imposar l'aprenentatge per projectes, el treball cooperatiu, la programació a partir de l'avaluació i el regne de les intel·ligències múltiples, l'educació emocional com a eix, les competències clau, les dimensions, els àmbits d'aprenentatge, la transversalitat, les seqüències, els indicadors d'avaluació per competències, els criteris, les rúbriques per valorar el nivell d'assoliment, la digitalització omnipresent i la premissa pedagògica segons la qual, a classe, l'alumne s'ho ha de passar bé. Com no vull ser jo qui vomiti penjaments per desacreditar la burocratització creixent a què sotmet els docents una administració vacil·lant, més pendent dels resultats positius que no pas de la realitat que hi ha al darrere d'aquests resultats.

No vull semblar retrògrad, ni, encara menys, donar la sensació que estic cremat, però potser el que caldria, a part d'incrementar recursos, és fomentar l'entusiasme dels docents per ensenyar, més que no pas imposar una manera de treballar amb la qual alguns (potser molts), quan entrem a l'aula, no ens acabem de sentir còmodes.

